

cech, které nenáleží k řádnému hospodaření a které jsou zvláště důležité, třeba soudního svolení. Nevyhoví-li opatrovník soudním nařízením, jest ho způsobem naznačeným v § 19 nesp. říz. popoháněti a po případě zbaviti opatrovníckého úřadu a prohlásiti za zodpovědna za škody způsobené chráněncům. Soud však není oprávněn, by sám vykonal ten který úkon správy, zejména by sám proti návrhu opatrovníkovu konal platy ze jmění chráněncova. V případě, o nějž jde, navrhl opatrovník choromyslného Konstantina M-a, by 4.871 Kč bylo složeno u soudu na výživu a výchovu nezletilého opatrovance syna Karla M-a. Překročil tudíž rekursní soud svou pravomoc, přikázav proti návrhu opatrovníkovu sám přímo ze jmění opatrovancova 4.871 Kč zemskému ústavu pro choromyslné v Praze-Bohnicích k částečnému zaplacení jeho pohledávky na ošetřovném. Rekursní soud měl však předem zkoumati oprávnění ústavu ke stížnosti do usnesení soudu první stolice. Tento ústav jest, pokud jde o ošetřovné, pouhým věřitelem choromyslného Konstantina M-a; jako takový nemá podle § 9 nesp. říz. právo k rekursu do opatření, které učinil opatrovnícký soud, ježto není nejbližším příbuzným opatrovancovým, jemuž by podle §§ 217 a 282 obč. zák. bylo propůjčeno účastnictví v opatrovníckých věcech. Podle § 2 čís. 7 nesp. říz. může se nesporný soudce pokusiti o dohodu mezi opatrovníkem a věřiteli opatrovancovými, na př. by se předešlo zbytečnému sporu a exekucím na opatrovance, ale, nedojde-li k dohodě, jest tím zásadně činnost nesporného soudu skončena a zákrok ve prospěch věřitelův vyloučen. Tomuto se tím újma neděje a nejsou jeho práva dotknuta, ježto může se domoci způsobem zákonem předepsaným exekučního titulu a vésti pak exekuci na opatrovance.

Čís. 10859.

Důvody, z nichž lze odložit exekuci, jsou uvedeny v § 42 ex. ř. výčetmo.

Návrh povinného podle § 42, druhý odstavec, j. n., jímž se domáhá, by bylo prohlášeno zmatečným soudní řízení, tvořící základ exekučního titulu, není důvodem k odkladu exekuce.

(Rozh. ze dne 11. června 1931, R I 472/31.)

Soud první stolice povolil k návrhu dlužníka odklad exekuce až do rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, pokud se týče nejvyššího soudu o návrhu dlužníka podle § 42, druhý odstavec, j. n., by bylo prohlášeno zmatečným sporné řízení, tvořící základ exekučního titulu. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce. Důvody: I když je správný názor prvního soudu, že z pokračování v exekuci hrozí dlužníku majetková újma, nebylo lze vyhověti návrhu na odklad exekuce, ježto tu není zákonného důvodu pro odklad exekuce. Dlužník domáhá se odkladu na základě ustanovení exekučního řádu. Tento však stanoví v § 42 ex. ř. výčetmo důvody odkladu, mezi nimiž však není důvod,

ježž tu dlužník uplatňuje. Obdobné použití některého z důvodů odkladu uvedených v § 42 ex. ř. jest již proto nepřipustné, ježto výčetné vypočítávání nepřipouští rozšiřovací výklad.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve věci samé se odkazuje dovolací rekurent na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež souhlasí nejen s naukou, nýbrž i s ustáleným rozhodováním nejvyššího soudu (srov. Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, první sv., 1928, str. 223, Walker-Procházka, System der Exekutionsordnung, 1926, str. 99 a sb. n. s. čís. 4974 a 8045). Právní názor, že vypočtení důvodů pro odklad exekuce v § 42 ex. ř. jest výčetné, byl ostatně uznán správným i v důvodech plenisimárního usnesení býv. nejv. soudu vídeňského ze dne 23. května 1905, Pres. 344/1904, kniha judikátů čís. 169 uveřejněného v úř. sb. pod čís. 811, a nelze názor ten napadati poukazem k tomu, že exekuci lze odložit i z jiných důvodů v zákoně zvlášť uvedených, neboť z toho plyne jen, že nelze odklad exekuce povolit bez zákonného důvodu odkládacího, ale nikoli přípustnost obdobného použití důvodů pro odklad exekuce, vypočtených v § 42 ex. ř., na jiné případy.

Čís. 10860.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Ustanovení § 149 (3) vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n. vyhrazuje novou platovou úpravu podle tohoto vládního nařízení jen těm železničním zaměstnancům, kteří byvše přeloženi do trvalé výslužby nebo propuštěni, měli v té době zákonný nárok na výhody zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., avšak jich nedosáhli, poněvadž se jim nedostalo předchozího vyrozumění ve smyslu § 13 (3) zák. ani do dne vyhlášení platového zákona.

(Rozh. ze dne 11. června 1931, Rv I 637/30.)

Žalobce byl do konce měsíce dubna 1926 ustanoven vrchním oficiálem československých drah ve statu III. a) a dosáhl naposledy v VII. služ. třídě požitků 6. služ. třídy 16.452 Kč a více než 35 započítatelných služebních let. Dekretem ředitelství státních drah ze dne 19. dubna 1926 byl žalobce přeložen s odvoláním se na ustanovení § 16 odst. (1) zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. podle obdoby §§ 13 a 14 téhož zák. s dalším odvoláním se na zmocnění ministerstva železnic, do trvalé výslužby dnem doručení dekretu a koncem měsíce dubna 1926 bylo mu zastaveno vyplácení služebních požitků. Dekret podle ustanovení § 15 (4) cit. zák. jest právoplatný, neodporovatelný a konečný. Rozkladu proti dekretu rozhodnutím ministerstva železnic nebylo vyhověno. Z odpočivných platů byly žalobci na dále vypláceny požitky